

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. Sagerne afvises.
2. Sagsomkostningerne ophæves.

Mertens de Wilmars

Mackenzie Stuart

Pescatore

Sørensen

O'Keeffe

Bosco

Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. april 1979.

A. Van Houtte

Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars

Formand for første afdeling
fungerende præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 14. MARTS 1979 ¹

Høje Ret.

1. I de to foreliggende sager er der nedlagt påstand om afvisning af to grunde: dels på grund af overskridelse af søgsmålsfristen, dels på grund af

mangelen på advokatbistand. Jeg skal behandle disse spørgsmål i ovennævnte rækkefølge.

Hvad den første begrundelse angår, skal jeg påpege, at de beslutninger, hvorved Kommissionen pålagde de to selskaber

¹ — Oversat fra italiensk.

bøder for overtrædelse af EKSF-reglerne om mindstepriser, blev meddelt selskaberne den 5. juni 1978. I henhold til artikel 39 i statuten for EKSF-Domstolen skulle der være anlagt sag inden for en frist af en måned fra meddelesdatoen.

I det foreliggende tilfælde blev fristerne forlænget 10 dage i medfør af procesreglementets artikel 81 og bilag II, artikel 1, og udløb således den 15. juli 1978. Stævningerne skulle være indgivet til justitskontoret inden denne dato: det bestemmes i artikel 37, stk. 3, i procesreglementet at: »alene datoen for indleveringen til justitskontoret har betydning ved beregningen af procesfristerne«. Imidlertid kom de to første stævninger, der blev afsendt fra Brescia den 15. juli 1978, først frem til Domstolen den 20. juli. Der er derfor ingen tvivl om, at den i nævnte artikel foreskrevne frist ikke er blevet overholdt.

Hvilke følger har sagsøgernes adfærd? De har hævdet, at procesreglementet ikke indholder nogen bestemmelse om formmangler ved stævninger. Det bør dog bemærkes, at de frister, der er tale om i de foreliggende sager, er fastsat i statuten for EKSF-Domstolen, hvor det i artikel 39, sidste stykke, klart, om end forudsætningsvis, angives, at overskridelse af fristerne bevirker retstab. Det hedder nemlig i nævnte bestemmelse, at »overskridelse af fristerne bevirker intet retstab, når den pågældende part godtgør, at der foreligger omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure.« Det må heraf kunne sluttes, at fristernes udløb — bortset fra de to nævnte undtagelser — medfører tab af retten til at rejse de i EKSF-traktatens artikler 36 og 37 omhandlede indsigelser (som nævnte artikel 39 henviser

til). For så vidt angår procesreglementet, må det understreges, at dette kun giver mulighed for at forlænge de frister, som er »fastsat i medfør af dette reglement« (artikel 82), fristerne efter statuten for Domstolen kan derfor ikke forlænges (hvilket er logisk, idet reglementet er en underordnet retskilde i forhold til statuten).

Sagsøgerne har især påberåbt sig undtagelsen vedrørende force majeure og har til støtte herfor fremført to betragtninger: nemlig at stævningen blev afsendt fra Italien inden for fristen på 40 dage, og at den fællesskabsregel, hvorefter datoen for indleveringen til justitskontoret er afgørende, strider mod et almindeligt italiensk retsprincip. Det er indlysende, at disse betragtninger intet har at gøre med force majeure. Selv om det antages, at den første af disse indeholder en henvisning til postmæssige vanskeligheder, ses det ikke, hvorledes et anbefalet brev, afsendt fra Brescia den 15. juli 1978, kunne være kommet frem til Luxembourg den samme dag! Sagsøgerne er udmærket klar over, at de har overtrådt procesreglementets artikel 37, stk. 3, men søger at fjerne denne hindring ved at påberåbe sig et ifølge sagsøgerne gældende almindeligt italiensk retsprincip, hvorefter stævningens afsendelsesdato er afgørende for, om fristerne er overholdt. Men det er klart, at alene fællesskabsretten kan finde anvendelse i det foreliggende tilfælde.

2. Jeg skal herefter komme ind på, hvilken betydning der må tillægges de faktiske hændelser efter afsendelsen af

stævningen den 15. juli 1978. Det står fast, at Domstolens assisterende justitssekretær ved skrivelse af 21. juli (efter telefonisk samtale af 20. juni, hvis indhold ikke er oplyst) tilbagesendte de to stævninger til de pågældende selskaber vedlagt et eksemplar af procesreglementet, »for at De kan efterkomme bestemmelserne i artikel 37 og 38«. Sagsøgerne fortolkede denne skrivelse som udøvelse af justitssekretærens beføjelse efter reglementets artikel 38, stk. 7, og troede derfor, at de havde fået »en rimelig frist til at bringe stævningen i forskriftsmæssig form«. De afsendte derfor den 21. september 1978 nye stævninger med samme indhold som de første, men denne gang underskrevet af en advokat, som indgik til Domstolen den 2. oktober.

Ovennævnte artikel 38 (som bl.a. vedrører artikel 22 i EKSF-statutten), fastslår, hvad stævningerne skal indeholde, og hvilke dokumenter der skal vedlægges disse: stk. 7 bestemmer, at »opfylder stævningen ikke de betingelser, der er nævnt i denne artikels stk. 2-6, fastsætter justitssekretæren en rimelig frist for sagsøgeren til at bringe stævningen i forskriftsmæssig form eller til at fremskaffe de ovenfor nævnte aktstykker. Sker dette ikke inden for den fastsatte frist, beslutter Domstolen efter at have hørt generaladvokaten, om undladelser af at overholde disse formforskrifter skal medføre, at sagen afvises«.

Som bekendt, består den foreliggende mangel af stævningen i overskridelse af fristen efter EKSF-statuttens artikel 39. Men reglementets artikel 38 omhandler de formelle betingelser for indbringelse af sager, men ikke fristerne herfor. Følgelig omfatter justitssekretærens beføjelse efter artiklens stk. 7 overhovedet

ikke frister; ud fra dette synspunkt består der ingen hjemmel til at »bringe stævningen i forskriftsmæssig form«, og Domstolen har altså ingen skønsmæssig beføjelse til at antage en sag til realitetsbehandling, som ikke er bragt i forskriftsmæssig form. Den assisterende justitssekretær har desuden ikke i den foreliggende sag fastsat nogen frist til at bringe stævningen i forskriftsmæssig form: han har alene påmindet de pågældende om, at procesreglementets artikler 37 og 38 skal overholdes (hvilket faktisk kun kunne være relevant med henblik på eventuelle senere søgsmål med en anden sagsgenstand).

Dette er grunden til, at justitskontorets brev af 21. juli 1978 på ingen måde kunne afhjælpe en mangel, som består i overskridelse af søgsmålsfristen eller begrunde nye stævninger af samme indhold som de første og indgivet endnu senere efter fristens udløb.

3. Den anden årsag til, at der er nedlagt påstand om afvisning af de af ALA og ALFER anlagte sager, er, at de første stævninger ikke var underskrevet af advokater, men af de to selskabers repræsentanter eller loven. Som bekendt skal ifølge artikel 20, stk. 2, i statutten for EKSF-Domstolen »virksomheden og alle andre fysiske eller juridiske personer bistås af en advokat, der har beskikkelse i en af medlemsstaterne«. Procesreglementets artikel 37, stk. 1, bestemmer, at »det originale eksemplar af ethvert processkrift skal underskrives af partens befuldmægtigede eller advokat«, og

artikel 38, stk. 3, foreskriver, at en advokat, som bistår eller repræsenterer en part, skal til justitskontoret indlevere attestation for, at han har beskikkelse i en af medlemsstaterne.

De pågældende selskaber har hævdet, at den senere indgivelse af yderligere stævninger, der forskriftsmæssigt var underskrevet af advokater, er tilstrækkelig til at afhjælpe den mangel, der består i manglende advokatbistand. Dette kan imidlertid ikke antages. Såfremt der var blevet indgivet nye stævninger underskrevet af advokater inden udløbet af fristen i den nævnte artikel 39 i EKSF-statutten, havde sagen kunnet antages til realitetsbehandling, ikke fordi disse bragte de tidligere stævninger i forskriftsmæssig form, men selvstændigt særskilt. Som bekendt blev disse yderligere stævninger imidlertid først indgivet efter fristens udløb.

Sagsøgerne har til støtte for deres opfattelse påberåbt sig skrivelsen af 21. juli

1978 fra Domstolens justitskontor, som de opfatter som en opfordring til at bringe stævningerne i forskriftsmæssig form, hvilket ville have åbnet mulighed for en afhjælpning. Hjemmelen hertil ville stadig være procesreglementets artikel 38, stk. 7. Det er dog nok at anføre, at skrivelsens indhold ikke på nogen måde bekræfter det af sagsøgerne anførte. Men det bør alligevel understreges, at ordningen efter nævnte artikel 38, stk. 7, kun kan gælde for formelle mangler ved stævningen, som vedrører bistand, hvis advokaten ikke har indgivet attestation for at have beskikkelse i en af medlemsstaterne (artikel 38, stk. 3). Den nævnte ordning gælder til gengæld slet ikke, hvis en forskrift i statuten for Domstolen er blevet overtrådt, idet der ikke er advokatbistand. Denne overtrædelse kan ikke afhjælpes og medfører, at stævninger, der er behæftet med denne mangel, må afvises.

4. Jeg vil derfor afsluttende foreslå Domstolen at tage Kommissionens afvisningspåstand til følge og afvise søgsmålene fra selskaberne ALA og ALFER.

Hvad sagsomkostningerne angår, mener jeg, at der må tages hensyn til, at skrivelsen fra justitssekretæren af 21. juli 1978 kunne rejse tvivl, idet der ikke forelå nogen grund til at opfordre de to selskaber til at overholde procesreglementets artikel 37 og 38, når de klart ikke længere havde mulighed for at indgive stævninger, som kunne antages til realitetsbehandling, mod Kommissionens beslutninger af 5. juni 1978. Jeg vil derfor foreslå, at sagsomkostningerne ophæves.